

Ευχαριστίες

Ευχαριστώ τους αναγνώστες μου που ήταν μαζί μου από την αρχή και είδαν το βιβλίο να εξελίσσεται. Ευχαριστώ που κάνατε για μένα τη διαδικασία της συγγραφής τόσο απολαυστική και που μείνατε κοντά μου όλο αυτό τον καιρό. Ευχαριστώ όλους στις εκδόσεις Black&White Publishing, που πίστεψαν στο βιβλίο μου όσο κι εγώ. Θα είμαι παντοτινά ευγνώμων στην Τζέιν, που θέλησε να το αναλάβει, στην Κάριν, για όλα της τα σχόλια και την εμπειρία της, και στη Λόρα, που πάντοτε με φρόντιζε. Ευχαριστώ την οικογένειά μου για την απέραντη συμπαράσταση και ενθάρρυνσή της, και ειδικά τη μαμά μου, Φενέλα, που με πήγαινε στη δημοτική βιβλιοθήκη όταν ήμουν μικρή, ώστε να ερωτευτώ τα βιβλία, τον μπαμπά μου, Στιούαρτ, που πάντοτε με ενθάρρυνε να γίνω συγγραφέας, και, τέλος, τον παππού μου Τζορτζ Ουέστ, που πίστεψε σ' εμένα από την αρχή. Ευχαριστώ τη Χέδερ Άλεν και τη Σάνον Κινίαρ, που άκουγαν τις ιδέες μου και με άφηναν να μιλάω με τις ώρες γι' αυτό το βιβλίο χωρίς να μου πουν ποτέ να σταματήσω, παρόλο που ο ενθουσιασμός μου πρέπει να τις είχε τρελάνει. Ευχαριστώ τον Νιλ Ντρίοντνίλ, που με βοήθησε να φτάσω ως εδώ. Ευχαριστώ, ευχαριστώ, ευχαριστώ. Και, τέλος, ευχαριστώ την Ντάνικα Προ, τη δασκάλα μου όταν ήμουν έντεκα ετών, η οποία ήταν ο πρώτος άνθρωπος που μου είπε ότι γράφω σαν συγγραφέας και με έκανε να συνειδητοποιήσω ότι αυτό ακριβώς ήταν που ήθελα να γίνω.

Τριακόσιες πενήντα εννιά μέρες.

Τόσο καιρό περιμένω γι' αυτό.

Τόσες μέρες έχω μετρήσει.

Τριακόσιες πενήντα εννιά μέρες από την τελευταία φορά που τον είδα.

Η Γκούτσι παίζει με το πόδι μου, καθώς στηρίζομαι πάνω στη βαλίτσα μου, με την αγωνία να με τρώει όση ώρα κοιτάζω έξω από το παράθυρο του σαλονιού. Είναι σχεδόν έξι το πρωί κι ο ήλιος έχει μόλις ανατείλει. Ξεπρόβαλε μέσα από το σκοτάδι πριν από είκοσι λεπτά και η λεωφόρος έδειχνε πραγματικά όμορφη έτσι όπως οι ακτίδες του αντανakλούσαν πάνω στα παρκαρισμένα αυτοκίνητα. Ο Ντιν θα φανεί από στιγμή σε στιγμή.

Το βλέμμα μου πέφτει πάνω στο τεράστιο λυκόσκυλο που βρίσκεται στα πόδια μου. Σκύβω και το χαϊδεύω πίσω από τα αυτιά κι αυτό σηκώνεται και τρέχει προς την κουζίνα. Το μόνο που μπορώ να κάνω είναι να χαζεύω από το παράθυρο, ανατρέχοντας νοερά στη λίστα με τα πράγματα που πακετάρισα, αλλά τελικά αυτό με αγχώνει. Έτσι, βάζω κάτω τη βαλίτσα μου και την ανοίγω ξανά. Ψάχνω μέσα στον σωρό από τα σορτσάκια, τα All Star μου και τη συλλογή μου από βραχιόλια.

«Ίντεν, πίστεψέ με, έχεις όλα όσα θα χρειαστείς».

Τα χέρια μου σταματάνε να ψαχουλεύουν μέσα στα ρούχα μου και κοιτάζω προς τα πάνω.

Η μαμά μου στέκεται στην κουζίνα φορώντας τη ρόμπα της, κοιτάζοντάς με πάνω από τον πάγκο, με τα χέρια της σταυρωμένα στο στήθος. Έχει ξανά την ίδια έκφραση που είχε όλη αυτή την εβδομάδα. Μισοαναστατωμένη, μισοενοχλημένη.

Αναστενάζω και τα ξανακώνω όλα πάλι μέσα στη βαλίτσα, την κλείνω και την τοποθετώ όρθια στα ροδάκια της. Σηκώνομαι.

«Έχω αγχωθεί».

Δεν ξέρω πώς να περιγράψω το πώς νιώθω. Έχω αγχωθεί, φυσικά, γιατί δεν έχω ιδέα τι να περιμένω. Τριακόσιες πενήντα εννιά μέρες είναι πολύ καιρός. Τα πράγματα αλλάζουν. Μπορεί να έχουν αλλάξει τα πάντα. Φοβάμαι πως, μόλις τον δω, όλα τα συναισθήματα θα ξαναγυρίσουν. Αυτό κάνει η απόσταση: είτε σου δίνει τον χρόνο να ξεκολλήσεις από κάποιον είτε σε κάνει να συνειδητοποιήσεις πόσο τον έχεις ανάγκη.

Και αυτή τη στιγμή δεν έχω ιδέα αν μου λείπει απλώς ο ετεροθαλής αδελφός μου ή ο άνθρωπος με τον οποίο ήμουν ερωτευμένη. Είναι δύσκολο να καταλάβω τη διαφορά. Πρόκειται για το ίδιο πρόσωπο.

«Μην αγχώνεσαι», λέει η μαμά. «Δεν υπάρχει λόγος». Έρχεται στο σαλόνι, με την Γκούτσι να πηδάει από πίσω της, και ρίχνει μια ματιά έξω από το παράθυρο προτού καθίσει στο μπράτσο του καναπέ. «Πότε θα έρθει ο Ντιν;»

«Τώρα», λέω απαλά.

«Ελπίζω να κολλήσεις στην κίνηση και να χάσεις την πτήση σου».

Σφίγγω τα δόντια μου και γυρίζω την πλάτη. Η μαμά μου διαφωνούσε με την ιδέα από την πρώτη στιγμή που της το είπα. Δεν θέλει να χάσει ούτε μία μέρα και, απ' ό,τι φαίνεται, το να λείπω έξι εβδομάδες είναι ακριβώς αυτό: χαμένος χρόνος. Είναι

οι τελευταίοι μας μήνες μαζί προτού μετακομίσω στο Σικάγο το φθινόπωρο. Για εκείνη, είναι λες και θα με δει τελευταία φορά. Σε όλη της τη ζωή. Που δεν είναι αλήθεια. Μόλις τελειώσω με τις εξετάσεις, θα γυρίσω σπίτι για το καλοκαίρι.

«Είσαι πράγματι τόσο απαισιόδοξη;»

Επιτέλους σκάει ένα χαμόγελο.

«Δεν είμαι απαισιόδοξη, είμαι ζηλιάρα και λίγο εγωίστρια».

Εκείνη ακριβώς τη στιγμή, ακούω τον ήχο αυτοκινήτου. Ξέρω ότι είναι ο Ντιν πριν καν κοιτάξω. Ο απαλός ήχος του κινητήρα ησυχάζει τελείως καθώς παρκάρει. Ο Τζακ, ο φίλος της μαμάς μου, έχει παρκάρει το φορτηγάκι του πιο πάνω, οπότε τεντώνω τον λαιμό μου για να δω καλύτερα.

Ο Ντιν ανοίγει την πόρτα του αυτοκινήτου του και βγαίνει έξω, αλλά οι κινήσεις του είναι αργές και το βλέμμα του κενό, σαν να μη θέλει να είναι εδώ. Δεν με εκπλήσσει καθόλου. Χτες το βράδυ απαντούσε μονολεκτικά και κοίταγε συνέχεια το κινητό του και, όταν έφυγα από το σπίτι του, δεν με πήγε ως το αμάξι μου, όπως κάνει συνήθως. Όπως και η μαμά, είναι λίγο τσατισμένος μαζί μου.

Ένας κόμπος ανεβαίνει στον λαιμό μου και προσπαθώ να τον καταπνίξω, καθώς πιάνω τη βαλίτσα μου από το χερούλι. Τη σέρνω μέχρι την εξώπορτα, αλλά σταματάω και κοιτάζω τη μαμά μου με ένα βλέμμα αγωνίας. Είναι πια ώρα για το αεροδρόμιο.

Ο Ντιν μπαίνει χωρίς να χτυπήσει. Ποτέ δεν χτυπάει. Δεν χρειάζεται. Αλλά η πόρτα ανοίγει πιο αργά απ' ό,τι συνήθως και, όταν μπαίνει μέσα, φαίνεται κουρασμένος.

«Καλημέρα».

«Καλημέρα, Ντιν», λέει η μαμά. Το μικρό της χαμόγελο γίνεται πιο πλατύ καθώς τον πλησιάζει και σφίγγει απαλά το μπράτσο του. «Έτοιμη είναι».

Τα σκούρα μάτια του Ντιν γυρίζουν και συναντούν το βλέμμα μου. Συνήθως χαμογελάει όταν με βλέπει, αλλά σήμερα η έκφρασή του είναι ουδέτερη. Με κοιτάζει, ωστόσο, σμίγοντας τα φρύδια του, σαν να θέλει να πει: *Είσαι, όντως;*

«Γεια», λέω, αλλά είμαι τόσο νευρική που μου βγαίνει αδύναμο και αξιολύπητο. Κοιτάζω κάτω, τη βαλίτσα μου, κι έπειτα ξανασηκώνω το βλέμμα μου στον Ντιν. «Σ' ευχαριστώ που με πας τη μέρα του ρεπό σου».

«Μη μου το θυμίζεις», λέει, αλλά αρχίζει να χαμογελάει και χαλαρώνω. Κάνει ένα βήμα μπροστά και μου παίρνει τη βαλίτσα. «Θα μπορούσα να είμαι στο κρεβάτι μου τώρα και να κοιμηθώ ως το μεσημέρι».

«Είσαι τόσο καλός μαζί μου». Πηγαίνω κοντά του και τον αγκαλιάζω, βυθίζω το πρόσωπό μου στο πουκάμισό του κι εκείνος γελάει και με σφίγγει. Γέρνω το κεφάλι μου στο πλάι και τον κοιτάζω μέσα από τις βλεφαρίδες μου. «Σοβαρά τώρα».

«Ω», κάνει η μαμά μου και συνειδητοποιώ ότι είναι ακόμη στο δωμάτιο. «Είστε γλύκες».

Της ρίχνω ένα προειδοποιητικό βλέμμα κι έπειτα ξανακοιτάζω τον Ντιν.

«Είναι ώρα να φύγουμε».

«Όχι, άκουσέ με πρώτα». Η μαμά στέκεται όρθια και το χαμόγελό της εξαφανίζεται, ενώ το αντικαθιστά ένα βλέμμα αποδοκimasίας. Φοβάμαι πως, όταν γυρίσω, αυτό το κατσούφιασμα θα έχει γίνει μόνιμο. «Μην μπεις στο μετρό. Μη μιλάς σε αγνώστους. Μην πατήσεις στο Μπρονξ. Και, σε παρακαλώ, κοίτα να γυρίσεις ζωντανή».

Στραβομουτσουνιάζω. Το ίδιο κήρυγμα μου έκανε και πριν από δύο χρόνια ακριβώς, όταν ήταν να έρθω στην Καλιφόρνια για να τα ξαναβρούμε με τον μπαμπά, μόνο που τότε οι προειδοποιήσεις αφορούσαν κυρίως εκείνον.

«Το ξέρω», λέω. «Βασικά, να μην κάνω καμιά ανοησία».

Με κοιτάζει καλά καλά.

«Ακριβώς».

Αφήνω το χέρι του Ντιν, πάω κοντά της και την αγκαλιάζω. Έτσι θα σταματήσει. Πάντα βοηθάει αυτό. Με σφίγγει πολύ και αναστενάζει.

«Θα μου λείψεις», μουρμουρίζω και τα λόγια μου ακούγονται μισοπνιγμένα.

«Κι εμένα θα μου λείψεις και το ξέρεις πολύ καλά», λέει και αποτραβιέται, αλλά τα χέρια της μένουν πάνω στους ώμους μου. Ρίχνει μια ματιά στο ρολόι της κουζίνας και με σπρώχνει μαλακά προς τον Ντιν. «Καλύτερα να φύγετε. Δεν θες να χάσεις την πτήση».

«Ναι, πάμε», λέει ο Ντιν. Ανοίγει την εξώπορτα και βγάζει τη βαλίτσα μου. Σταματάει. Ίσως για να δει αν η μαμά μου έχει κι άλλες άχρηστες συμβουλές να μου δώσει. Ευτυχώς, δεν έχει.

Πιάνω το σακιδιό μου από τον καναπέ και ακολουθώ τον Ντιν έξω, όχι όμως χωρίς να γυρίσω να χαιρετήσω τη μαμά μια τελευταία φορά.

«Θα σε δω σε έξι εβδομάδες».

«Σταμάτα να μου το θυμίζεις», λέει και κλείνει την πόρτα. Κουνάω το κεφάλι μου και διασχίζω το γκαζόν. Θα της περάσει. Κάποια στιγμή.

«Λοιπόν», λέει ο Ντιν πάνω από τον ώμο του καθώς τον ακολουθώ προς το αμάξι του, «τουλάχιστον δεν είμαι ο μόνος που αφήνεις πίσω».

Κλείνω τα μάτια μου και περνάω το χέρι μου μέσα από τα μαλλιά μου. Στηρίζομαι στην πόρτα του συνοδηγού, καθώς εκείνος βάζει τη βαλίτσα μου στο πορτμπαγκάζ.

«Γιατί πρέπει να φύγεις;»

«Δεν είναι και τίποτα φοβερό πια», λέω, γιατί πραγματικά δεν

βλέπω πού είναι το πρόβλημα. Κι αυτός κι η μαμά ήταν αρνητικοί από την πρώτη στιγμή που τους ανέφερα τη Νέα Υόρκη. Κάνουν λες και δεν πρόκειται να γυρίσω. «Ένα απλό ταξίδι είναι».

«Ταξίδι;» διαμαρτύρεται ο Ντιν. Παρά την κακή του διάθεση, βάζει μπρος το αμάξι και ξεκινάμε. Βγαίνει από το στενό μας και κατευθύνεται προς τα νότια. «Φεύγεις για έξι εβδομάδες. Θα γυρίσεις για έναν μήνα και μετά θα πας στο Σικάγο. Θα έχουμε μόνο πέντε εβδομάδες μαζί. Δεν είναι αρκετές».

«Ναι, αλλά θα περάσουμε τέλεια αυτές τις πέντε εβδομάδες». Ξέρω πως ό,τι και να πω δεν θα βοηθήσει την κατάσταση καθόλου, γιατί αυτά τα συναισθήματα συσσωρεύονται εδώ και μήνες και τώρα ο Ντιν τα αφήνει να βγουν στην επιφάνεια. Το περίμενα ότι θα συνέβαινε.

«Δεν είναι αυτό το θέμα, Ίντεν», ξεσπάει και μου κόβεται η μιλά. Παρόλο που το περίμενα, είναι παράξενο να βλέπω τον Ντιν εκνευρισμένο. Σπάνια τσακωνόμαστε, γιατί δεν έχουμε ποτέ διαφωνήσει για κάτι ως τώρα.

«Τότε ποιο είναι το θέμα;»

«Ότι προτιμάς να περάσεις έξι εβδομάδες εκεί αντί να είσαι μαζί μου», λέει, αλλά ξαφνικά η φωνή του χαμηλώνει. «Τόσο φοβερή είναι πια η Νέα Υόρκη; Γιατί θέλεις έξι εβδομάδες; Γιατί όχι μία;»

«Γιατί με κάλεσε για έξι», παραδέχομαι. Ίσως έξι εβδομάδες να είναι πράγματι πολύς καιρός, αλλά, όταν συμφώνησα, μου φαινόταν καταπληκτική ιδέα.

«Δεν μπορούσες να συμβιβαστείς κάπως;» Εκνευρίζεται όλο και περισσότερο και κάνει έντονες χειρονομίες, πράγμα που κάνει την οδήγησή του απότομη. «Δεν μπορούσες να πεις "Ναι, αμέ, θα έρθω, αλλά για δύο εβδομάδες μόνο"».

Σταυρώνω τα χέρια μου στο στήθος μου, γυρίζω από την άλλη και κοιτάζω έξω.

«Ηρέμισε. Η Ρέιτσελ δεν διαμαρτυρήθηκε που θα λείπω. Γιατί δεν μπορείς κι εσύ να κάνεις το ίδιο;»

«Η Ρέιτσελ είναι η καλύτερή σου φίλη. Εγώ, όμως, είμαι το αγόρι σου. Και ίσως δεν είπε τίποτα επειδή θα έρθει να σε συναντήσει», μου πετάει, πράγμα που, οφείλω να ομολογήσω, είναι αλήθεια. Η Ρέιτσελ και η φίλη μας η Μέγκαν, την οποία έχω δει ελάχιστα από τότε που έφυγε για το Πανεπιστήμιο της Γιούτα, έχουν σχεδιάσει ένα ταξίδι στη Νέα Υόρκη εδώ και μήνες. Θα με είχαν καλέσει κι εμένα, αλλά ο Τάιλερ τις πρόλαβε. Όπως και να 'χει, θα είχα πάει έτσι κι αλλιώς στη Νέα Υόρκη το καλοκαίρι, αλλά δεν τον αδικώ τον Ντιν που νιώθει στην απέξω, ενώ εγώ, η Ρέιτσελ, η Μέγκαν και ο Τάιλερ –σχεδόν όλη η παρέα μας δηλαδή– θα είμαστε στη Νέα Υόρκη χωρίς αυτόν.

Ο Ντιν αναστενάζει και μένει σιωπηλός για ένα λεπτό. Κανένας μας δεν λέει τίποτα, ώσπου σταματάει σε ένα στοπ.

«Όπως τα κανόνισες, αρχίζουμε "σχέση από απόσταση" από πολύ νωρίς», λέει. «Είναι χάλια».

«Καλά. Τότε πάμε πίσω», ξεσπάω. Γυρίζω να τον κοιτάξω, με τα χέρια μου σηκωμένα στον αέρα. «Δεν θα πάω. Ευχαριστήθηκες;»

«Όχι», λέει. «Θα σε πάω στο αεροδρόμιο».

Για την επόμενη μισή ώρα επικρατεί σιωπή. Δεν έχουμε τίποτα παραπάνω να πούμε. Ο Ντιν είναι θυμωμένος και εγώ δεν ξέρω τι να του πω για να του φτιάξω τη διάθεση, οπότε καταλήγουμε σ' αυτή την τεταμένη σιωπή ώσπου να φτάσουμε στον Τερματικό Σταθμό 7.

Ο Ντιν σβήνει τη μηχανή μόλις παρκάρει δίπλα στο πεζοδρόμιο, μπροστά στην είσοδο των αναχωρήσεων, γυρίζει και με κοιτάζει έντονα. Είναι σχεδόν επτά τώρα.

«Μπορείς τουλάχιστον να μου τηλεφωνείς; Συνέχεια;»

«Ντιν, το ξέρεις ότι θα το κάνω». Ξεφυσάω και του χαμο-

γελάω, ελπίζοντας να υποκύψει στο ικετευτικό βλέμμα μου.
«Προσπάθησε να μη με σκέφτεσαι πολύ».

«Το λες σαν να είναι εύκολο», λέει. Αναστενάζει ξανά. Αλλά όταν γυρίζει να με κοιτάξει πάλι, νομίζω πως η διάθεσή του έχει ελαφρύνει. «Έλα εδώ».

Πιάνει το πρόσωπό μου στα χέρια του και με τραβάει απαλά προς το μέρος του, ώσπου τα χείλη μας να συναντηθούν. Σε λίγο είναι λες και δεν μαλώσαμε ποτέ. Με φιλάει αργά, ώσπου τελικά πρέπει να τραβηχτώ.

«Προσπαθείς να με κάνεις να χάσω την πτήση μου;» Ανασηκώνω το ένα φρύδι μου, καθώς ανοίγω την πόρτα και τεντώνω έξω τα πόδια μου.

Χαμογελάει πονηρά.

«Ίσως».

Κουνάω το κεφάλι μου και βγαίνω έξω, κρεμάω το σακίδιό μου στον έναν ώμο και κλείνω μαλακά την πόρτα πίσω μου. Βγάζω τη βαλίτσα μου από το πορτμπαγκάζ και πηγαίνω στο παράθυρό του, ενώ εκείνος το κατεβάζει μόλις τον πλησιάζω.

«Παρακαλώ, δεσποινίς Νεοϋορκέζα;»

Βάζω το χέρι την τσέπη μου και βγάζω ένα πεντοδόλαρο, εκείνο που ανταλλάζουμε από τη μέρα που γνωριστήκαμε, όποτε κάνουμε ο ένας στον άλλον μια χάρη. Αλλά το χαρτονόμισμα είναι πια κατατσαλακωμένο και σκισμένο και απορώ που δεν έχει διαλυθεί ακόμη.

«Πέντε δολάρια για τη διαδρομή».

Ο Ντιν σφίγγει τα χείλη του και παίρνει το χαρτονόμισμα, αλλά δεν καταφέρνει να κρύψει το χαμόγελό του.

«Μου χρωστάς πολύ παραπάνω γι' αυτό».

«Το ξέρω. Συγγνώμη».

Βγάζει το κεφάλι του από το παράθυρο, τον φιλάω στην άκρη

των χειλιών του και γυρίζω να φύγω. Πίσω μου, τον ακούω να βάζει μπρος.

Έχω σχεδόν δύο χρόνια να έρθω στο αεροδρόμιο και ένα κομμάτι μου εύχεται να ερχόταν μέσα μαζί μου ο Ντιν, αλλά αποφασίζω ότι είναι καλύτερα να μην το τραβάω άλλο το θέμα. Θα στενοχωριόταν να με κοιτάζει να φεύγω μετά το *τσεκ ιν*. Εξάλλου, μπορώ να τα βγάλω πέρα και μόνη μου. Νομίζω.

Όπως προέβλεψα, υπάρχει πάρα πολύς κόσμος, ακόμη και αυτή την ώρα. Περνάω μέσα από το πλήθος ώσπου να βρω ένα άδειο σημείο να σταθώ μια στιγμή. Ξεκρεμάω το σακίδιο από τον ώμο μου και αρπάζω από μέσα το κινητό μου. Ανοίγω τα μηνύματά μου και, καθώς σέρνω τη βαλίτσα μου προς το *τσεκ ιν*, αρχίζω να πληκτρολογώ.

Φαίνεται πως το επόμενο καλοκαίρι έφτασε. Τα λέμε σύντομα.

Και το στέλνω στο άτομο που περίμενα τριακόσιες πενήντα εννιά μέρες για να το δω.

Το στέλνω στον Τάιλερ.